

РЕШЕНИЕ

№ 1537

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Калина В. Станчева Въззивно гражданско дело № 20211100515108 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С Решение № 20285597 от 30.12.2020 г., постановено по гр.д. № 55785/2019 г. по описа на СРС, 143 състав, е признато за установено по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че ответникът „Х. И.“ ООД, ЕИК ***** – понастоящем в несъстоятелност, с предишно наименование „Е.И.“ ООД дължи на основание чл. 288 ТЗ вр. чл. 265, ал. 1, т. 3 ЗЗД вр. чл. 158 във вр. с чл. 92 ЗЗД вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и във вр. с чл. 309 ТЗ на ищеца „А. – ММ“ ООД следните суми: сумата от 10 463,34 лева – представляваща главница по незаплатени вноски по Споразумение от 14.08.2018 г., сключено между страните и състояща се от пета вноска в размер на 5 000 лева и шеста вноска в размер на 5 463,34 лева, ведно със законната лихва върху общата сума, считано от 30.07.2019 г. /депозирание на заявлението по чл. 410 ГПК/ до окончателното плащане, както и сума в размер на 3 389 лева – неустойка за забава по смисъла на чл. 10 от Споразумение от 14.08.2018 г. и състояща се от неустойка за забава поради неизпълнение за плащане на пета вноска за периода 29.12.2018 г. до 29.07.2019 г. в размер на 1 750 лева и неустойка за забава за неплатена шеста вноска за периода от 29.01.2019 г. до 29.07.2019 г. в размер на 1 639 лева, за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 44102/2019 г. по описа на СРС, 143 състав.

Със същото решение и съобразно изхода от спора е разпределена и отговорността за сторените в хода на производството съдебно-деловодни разноски от страните.

Срещу решението е подадена срочна въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство „Х. И.“ ООД, ЕИК ***** /с предишно наименование „Е.И.“ ООД/, като със същата се излагат оплаквания, че обжалваният съдебен акт е неправилен, поради допуснато нарушение на процесуалните правила, неправилно прилагане на материалния закон, както и необоснованост. На първо място

се твърди, че неправилно СРС установил, че между страните са били налице валидни отношения по повод споразумението от 14.08.2018 г. Отбелязва се, че районният съд в разрез с установените императивни правила за преклузия в гражданския процес приел по делото договор за СМР, което прави изводите на съда, за чието изграждане същият е послужил, неправилни и незаконосъобразни. Навежда, че по делото не са ангажирани достатъчни по обем доказателства, сочещи, че ищцовата претенция е обоснована. Възразява срещу умозаключението на първоинстанционния съд, че ответникът е направил признание на иска. Обявява, че споразумение към договор за СМР от 20.07.2017 г. не е подписвано от представител на ответника и поради това не е в състояние да обвърже последния. Афишира, че по делото не е назначавана и допускана експертиза, експертното заключение по която да установява евентуално съществуването на исканите суми. На последно място, оспорва клаузата с неустоечен характер, пледирайки, че същата е нищожна. Моли се за отмяна на оспорваното първоинстанционно съдебно решение и се претендират разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от ищеца „А. – ММ“ ООД, който я оспорва с доводи, че въззивникът се домогва да изопачи събраната пред СРС доказателствена маса. Застъпва, че оспорения съдебен акт е правилен и законосъобразен. Конкретно, от анализа на приобщените писмени доказателства се извежда действителна дължимост на претендираните от ищеца вземания, доказателства за което са представени още към заявлението по чл. 410 ГПК. Придържа се към мотивите на съда, послужили му за постановяване на процесното решение. Накрая, заключава, че клаузата за неустойка в споразумението не е прекомерна, съответно не е и нищожна. Отправя молба до въззивния съд за оставяне без уважение на подадената въззивна жалба, потвърждаване на първоинстанционното решение по същество на спора и присъждане на разноски за въззивното производство.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба доводи за пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. По същество същото е правилно и следва да бъде потвърдено, като във връзка с доводите на въззивника, съдържащи се в сезиращата настоящата инстанция въззивна жалба, съдът намира следното:

С оглед изложените от страните фактически твърдения, въззивният съд приема, че решаващият състав на първоинстанционния съд е дал правилна правна квалификация на предявените искове по чл. 288 ТЗ вр. с чл. 265, ал. 1, т. 3 ЗЗД и вр. с чл. 258 ТЗ и във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, както и по чл. 92 ЗЗД вр. с чл. 309 ТЗ и във вр. с чл. 10 от Споразумение от 14.08.2018 г., сключено между страните. В тежест на ищеца по същите е да установи възникването на облигационно правоотношение по Договор за изработка, към който е сключено впоследствие на 14.08.2018 г. Споразумение между него и ответника, по силата на което е изпълнил своите задължения, като е доставил на ответника услуга според уговореното, а за ответника е възникнало задължението за плащане на уговорената цена, както и изпадането на ответника в забава, респективно размера на неустойката за забава, а наред с това и действителността на неустоечната клауза, на база на която същата се претендира.

В тежест на ответника и при доказване на горепосочените обстоятелства е да установи положителния факт на погасяване на дълга, каквито твърдения обаче не са въведени в хода на производството.

Между страните няма спор, че са се намирали във валидни търговски

отношения, считано от 20.02.2017 г. като ищецът е доставял на ответника услуга по повод извършване на монтаж на медни тръби според уговореното. Няма спор помежду им също така, че за доуточняване на съглашението от 2017 г. и по-конкретно във връзка с непогасените от ответника задължения по него, на 14.08.2018 г. е сключено споразумение между страните. В последното е уговорено, че ответникът се съгласява и задължава да заплати на ищеца сумата от 30 463,34 лева, представляваща неизплатено задължение по сключения между страните договор от 20.02.2017 г. и фактура № 561 от 22.12.2015 г., която е дължима по друго правоотношение между страните на шест месечни вноски, платими, както следва: 1.1 първа вноски в размер на 5 000 лева в срок до 10 работни дни от датата на подписване на настоящото споразумение, но не по-късно от 28.08.2018 г.; 1.2 втора фактура в размер на 5 000 лева в срок до 28.09.2018 г., 1.3 трета вноски в размер на 5 000 лева в срок до 28.10.2018 г.; 1.4 четвърта вноски в размер на 5 000 лева в срок до 28.11.2018 г.; 1.5 пета вноски в размер на 5 000 лева в срок до 28.12.2018 г. и 1.6 шеста вноски в размер на 5 463, 34 лева в срок до 28.01.2019 г. В чл. 2 на едноименното споразумение е отбелязано, че ответното дружество признава безусловно описаните задължения по размер и основание, а в чл. 3 от същото е установено, че сумите в изпълнение на уговорката следва да се превеждат по банкова сметка в банка „Пиреус“, с титуляр на сметката Мирослав Петков. Споразумението е подписано от представители и на двете страни, с което същите волеизявяват от името на представляваното от всяко от тях търговско предприятие и обективират желанието си за уговорка в смисъла, който повеляват клаузите на акта. В открито съдебно заседание, проведено пред СРС на 16.09.2020 г., процесуалният представител на ответника – адв. А., твърди, че няма спор за дължимостта по споразумението на две неплатени вноски, като същевременно възразява срещу дължимостта на неустойката. В тази последователност голословни и несъстоятелни се явяват оплакванията, въведени едва във въззивната жалба, че ответното дружество не е признало своите задължения, както и че страните не са обвързани от валидна облигационна връзка помежду си. Прави впечатление, че ищецът не претендира всички уговорени в съглашението вноски /от първа до четвърта/, а само пета и шеста такива, което представлява своего рода индиция, че ответникът надлежно е престирали и съответно погасил дълга си в тази част, като само по отношение на последните две вноски е изпаднал в състояние на неизпълнение.

Според константната съдебна практика на ВКС, /решение № 211/30.01.2012 г. по т.д. № 1120/2010 г., II ТО, решение № 109/07.09.2011 г. по т.д. № 465/2010 г., II ТО, решение № 92/07.09.2011 г. по т.д. № 478/2010 г., II ТО, решение № 30/08.04.2011 г. по т.д. № 416/2010 г., I ТО, решение № 118/05.07.2011 г. по т.д. № 491/2010 г. на II ТО, решение № 71/08.09.2014 г. по т.д. № 1598/2013 г. на II ТО и др./ фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им от търговското дружество - ответник, включването им в дневника за покупко-продажби, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. В решение № 211/2012 г. на ВКС по т.д. № 1120/2010 г. на II ТО дори е посочено още, че само по себе си отсъствието на изискуеми се от Закона за счетоводството реквизити във фактурата не е основание за отричане на продажбеното правоотношение, тъй като поради неформалния характер на продажбата, преценката за сключването на договора не следва да бъде ограничавана само до съдържанието на същия този документ, а е необходимо да се направи с оглед на всички доказателства по делото, включително и на тези, относно предприети от страните действия, които при определени предпоставки могат да се разглеждат като признания за съществуващата облигационна връзка, като вписването на фактурата в дневниците за продажба и покупки на продавача и купувача, отразяването на стойността ѝ в справки-декларации и ползването на данъчен кредит по нея, са обстоятелства несъмнено релевантни за възникването на продажбеното правоотношение, по повод на което тя е била съставена.

Във въззивната жалба се съдържат оплаквания в посока, че Договор за

строително монтажни работи от 20.02.2017 г., в допълнение на който е подписано по-късно през 2018 г. и процесното съглашение, не може да ангажира валидно ответника, понеже същият не е подписан от представител на дружеството. Първо, това възражение противоречи на събраните по делото доказателства. Видно от приложения по делото договор, за изпълнителя, сиреч ответника, договорът е подписан от две лица – Р.М. и В.Б. – управители и представляващи дружеството заедно. Наред с това, за подчертаване обвързаността на дружеството към контракта, непосредствено до двата подписа на представителите на дружеството „Е.И.“ ООД, ЕИК *****, впоследствие с наименование „Х. И.“ ООД, е поставен и фирмен печат. Тук е мястото да се направи принципно разграничение между управител на едно търговското дружество и самото дружество търговец, последното самостоятелен правен субект, притежаващ обособено свое имущество, като съвкупност от права и задължения. Без да се навлиза в излишни теоритични уточнения, следва да се посочи, че за да обвързва едно изявление, който и да било правен субект, същото следва да бъде направено от негово име. Относим към това възражение на въззивника – ответник е фактическият състав и приложението на презумпцията по чл. 301 ТЗ за мълчаливо съгласие на търговеца със сключената без представителна власт сделка, ако не се е противопоставил веднага след узнаването ѝ, за който въпрос е формирана по реда на чл.290 ГПК многобройна безпротиворечива практика на ВКС. Така с Решение № 202 / 06.02.2012г. по т.д. № 87/ 2011г. на II ТО на ВКС е прието, че за разлика от гражданското право, при което извършените правни действия от чуждо име без представителна власт или извън границите на представителната власт, изобщо не пораждат правни последици до изричното им потвърждаване от мнимо представлявания /висяща недействителност на сделката – чл.42, ал.2 ЗЗД/, при търговските сделки законодателят е приравнил мълчанието на мнимо представлявания търговец на съгласие, респективно потвърждаване на сделката, при липса на изрично противопоставяне веднага след узнаването на извършените правни действия в хипотезата на мним представител или при превишаване пределите на представителната власт. Посочено е, че при търговските сделки също е налице висяща недействителност, но до момента на узнаването и непротивопоставянето на търговеца, от чието име е сключена сделка без представителна власт, или евентуалното ѝ потвърждаване. В чл. 301 ТЗ законодателят е обвързал незабавното противопоставяне от страна на търговеца на сключена без представителна власт, или при превишаване пределите на представителната власт, сделка, с момента на узнаване на сделката, като не са въведени специални изисквания за способа, по който търговецът узнава за нея: уведомяването на търговеца от страна на ненадлежащия пълномощник или от трети лица; отразяване на съответните правни действия и/или последиците от тях в търговските книги на дружеството; вписването в публичен регистър; уведомление чрез средства за комуникация или за масово осведомяване. Прието е, че ако бъде доказано узнаването на действията без представителна власт, търговецът, който е въвел възражение за недействителност на сделката поради липса на представителна власт, следва да докаже противопоставянето си и извършването му веднага след узнаване на сделката. В светлината на конкретния случай, ответното дружество е било представлявано от двама управители – заедно, като и двете лица са подписали договора от 2017 г. В Решение № 103 от 25.07.2014 год., постановено по т. дело № 2994 по описа за 2013 г., ВКС извежда, че разпоредбата на чл.301 ТЗ е приложима и в хипотеза на извършено правно действие от името на търговец от едно или част от лицата, осъществяващи колективното /съвместното/ му представителство, като в този случай за противопоставянето по смисъла на чл.301 ТЗ е достатъчно наличието на волеизявление за това на едно от останалите лица, формиращи съвместното представителство на търговеца. С оглед изложеното и доводът на въззивника за липса на изразена воля от страна на дружеството посредством надлежно представляващо го физическо лице се явява неоснователен.

Освен липса на представителна власт за волеизявяващите от името на ответника – търговец, във въззивната жалба се съдържат възражения, че допускането и

прилагането по делото на Договор от 20.02.2017 г. е в разрез с постановките на гражданския процес за настъпваща в законоустановени моменти преклузия и същият е следвало да се изключи от доказателствената съвкупност по делото, послужила за изграждане на изводите за фактите. Въззивният съд в настоящия си съдебен състав намира, че така инвокираното възражение е неоснователно, при следните съображения. Незизготвянето на доклад от първоинстанционния съд и неизпълнението на задълженията му по чл. 146, ал. 2 и ал. 3 от ГПК поначало винаги съставляват процесуални нарушения. С изготвяне на доклада по чл. 146 от ГПК съдът дава указания за релевантните за спора факти и разпределението на доказателствената тежест по отношение на тях – за страните настъпва преклузията и едва след този момент те не могат да твърдят нови факти и обстоятелства и да сочат нови доказателства освен ако не са налице условията на чл. 147 от ГПК. Предназначението и функцията на доклада е да обезпечи правилността на изводите на съда относно релевантните за спорното право факти и да гарантира съответстващите им правни изводи. Видно от определение, инкорпорирано в съдебен протокол от открито заседание, проведено на 10.06.2020 г., първоинстанционният съд е допълнил своя доклад по чл. 146 от ГПК, възлагайки в тежест на ищеца, че последният следва да установи вземането си за неустойка по основание и размер. Отделно, първостепенният съд е определил на страните срок до датата и часа на следващото съдебно заседание – 16.09.2020 г., да заявят доказателствените си искания по повод изменението в доклада. Така във връзка със съдебните указания и в стремежа си да докаже исковите претенции, процесуалният представител на дружеството – ищец, е ангажирал вниманието на съда с договора от 20.02.2017 г. За равнопоставеност между страните и охраняване процесуалните права и интереси на всички участници в процеса, първоинстанционният съд е дал възможност на адв. А. – процесуален представител на ответното дружество, да се запознае с представения договор, заради което заседанието е прекъснато. С оглед изложеното, въззивният съд, както и първият такъв, заключава, че не е била настъпила преклузия по смисъла на чл. 146, ал. 3 ГПК досежно приемането по делото на договора от месец февруари 2017 година, съответно, че твърденията на въззивника ответник в противен смисъл се явяват неоснователни.

По-нататм, действително, прав е въззивникът да възражава, че по делото няма назначена съдебно-счетоводна експертиза, която детайлно да онагледява счетоводната дейност във връзка със спора. Въпреки това обаче става ясно от ангажираните пред СРС писмени доказателства, че страните са се обвързали на 14.08.2018 г. с коментираното споразумение, в който нарочно е коментирано, че сумите, предмет на съглашението, представляват неизплатено задължение по сключения между страните договор от 20.02.2017 г. и фактура № 561 от 22.12.2015 г. След като ответното дружество само признава чрез своя процесуален представител пред СРС, че двете вноски /пета и шеста/, задълженията по които също са начислени в горепосочената фактура, се дължат валидно, то еднозначно се извежда волята на страните да са обвързани от облигацията именно от месец август 2018 година. Поради това и следва, че ищецът е доказал исковата си претенция в общ размер на 10 463,34 лева, представляваща главница по неплатени вноски по Споразумение от 14.08.2018 г., както в своето основание, така също и в своя размер. Ето защо, въззивната инстанция напълно се солидаризира с изводите на първия съд за основателност на претенциите на ищеца и в тази част препраща към мотивите на СРС в приложение на правилото на чл. 272 ГПК.

Спорът, пренесен пред въззивния съд, се концентрира още и в претенцията относно вземането за неустойка, начислена на основание чл. 10 от Споразумението от 14.08.2018 г., доколкото във въззивната жалба се съдържа оплакване за нищожност на спогодбата в тази ѝ част. Въззивникът ответник е възразил в хода на проведеното първо съдебно заседание пред СРС, че клаузата за неустойка е нищожна, макар това възражение да е заявено след пропускане на срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК, но преди съдът да е обявил своя доклад по чл. 146, ал. 3 ГПК за

окончателен. Въззивният съд намира, че съвсем резонно валидността на клаузата е коментирана и анализирана от първоинстанционния съд, предвид че същата касае служебно задължение на съда да следи за спазването на неписаните, несистематизирани и неконкретизирани правила на добрите нрави. Горното е вярно, защото в Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г., постановено по т.д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС е прието, че автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговорят неустойка е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора да не противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави. В този смисъл ограничението се отнася както за гражданските, така и за приватизационните договори, а също и за търговските сделки - арг. от чл. 288 ТЗ.

Като клауза, уговорена в договора, неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право – арг. чл. 9 ЗЗД. С нея страните уговорят предварително размера на обезщетението, което ще заплати неизправната страна, в случай че не изпълни своите задължения, без да е необходимо да се доказва размера на вредите, настъпили от неизпълнението. Неустойката е винаги форма на договорна отговорност. Принципът на справедливостта, разгледан на плоскостта на съществуването на добрите нрави във формата на общи принципи и правила, изисква в гражданските и търговските правоотношения да се закриля и защитава всеки признат от закона интерес. Условието и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения. Отново във вече посоченото Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г., постановено по т.д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС се акцентира, че преценката за нищожност на неустойката поради накърняване на добрите нрави следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, а не към последващ момент. За улесняване извършването на такава преценка примерно, ала не и лимитативно, са изброени някои критерии: естеството на задълженията / парични или на непарични/ и размерът им, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способности /поръчителство, залог, ипотека и др./; видът на уговорената неустойка /компенсаторна или мораторна/ и видът на неизпълнение на задължението /съществено или недотам значително/; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди. Неустойката следва да се приеме за нищожна само ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Последно е посочено, че прекомерността на неустойката не я прави а priori нищожна поради накърняване на добрите нрави, с уточнението, че прекомерността на неустойката се преценява към друг момент, а именно - момента на неизпълнение на договора, чрез съпоставянето ѝ с вече настъпилите от неизпълнението вреди.

В светлината на конкретния случай, въззивният съд се присъединява към позицията на първоинстанционния съд, че процесната неустоечна клауза, разписана в чл. 10 от Споразумението от 14.08.2018 г. не е нищожна. На първо място, тя е уговорена в текстуален размер – 5 % на месец, но не повече от сумата по ал. 1 – 30 463,34 лева. Така прецезиран размерът ѝ служи единствено и само като обезпечение на изпълнението, така както е уговорено между страните. Освен това, разписаната по този начин неустоечна клауза очертава конкретен цифров ограничител на неустойката, същата се начислява на месечна база в размер на 5 % или 60 % годишно, което предвид общия размер на дълга, не превръща неустойката в прекомерно бремене за другата страна. Ответното дружество – длъжник не само е наясно със своя дълг, както и с последиците от своето некоректно изпълнение и по-специално неизпълнение в темпорално отношение – санкция за забавата, а наред с това се е съгласил и задължил за това. Заслужава отбелязване и обстоятелството, че неустойката има установен краен предел. При все, че в цитираното вече Тълкувателно решение се подчертава, че не е нищожна неустойка, която е уговорена без краен предел или без фиксиран срок, до

който тя може да се начислява, тъй като преценката за накърняване на добрите нрави поради свръхпрекомерност не може да се направи към момента на сключване на договора. Ерго, това изискване също е удовлетворено. Последно, при проверката касателно валидността на клаузата на чл. 10 от Споразумението от 14.08.2018 г., въззивният съд констатира, както не е убегнало от вниманието и на първоинстанционния съд, че с нея ответника не е поставен в позиция на изненада, след като още с първото съглашение от 20.02.2017 г. /виж чл. 7 от същото/ страните търговци са уредили възможността при налично неизпълнение на страна по договора, върху задълженията на последната да се начислява в съответен размер неустойка. Следователно, атакуваната клауза на чл. 10 от Споразумението характеризира исковата неустойка в общ размер на 3 389 лева само в границите на присъщите ѝ обезщетителна, обезщетителна и санкционна функции. Дотолкова доколкото, искът е установен в своето основание, съдът следва, осланяйки се на правилото на чл. 162 ГПК, по своя преценка да определи и размера му. Тук е редно да се маркира, че съдът сам преценява дали при определяне размера на иска ще се ползва от заключение на вещо лице, в случай, че за изясняване на някои възникнали по делото въпроси са необходими специални знания из областта на науката или ще извърши определянето на размера на иска сам и това ясно личи от легално установения израз „съдът определя размера по своя преценка“. Неустойката от 5 %, начислена върху непогасеното задължение по пета вноса /5 000 лева/ по чл. 10 от Споразумението от 14.08.2018 г., обхваща времето от 29.12.2018 г. до 29.07.2019 г. или общо седем пълни календарни месеца. Следва, че общият размер в проценти на неустойката за така посочения исков период е 35 %, а сумата съответстваща на тези изчисления е 1 750 лева. Съответно, неустойката отново от 5 %, начислена върху непогасеното задължение по шеста вноса /5 463,34 лева/ по чл. 10 от Споразумението от 14.08.2018 г., обхваща времето от 29.01.2019 г. до 29.07.2019 г. или общо шест пълни календарни месеца. Следва, че общият размер в проценти на неустойката за така посочения исков период е 30 %, а сумата съответстваща на тези изчисления е 1 639 лева. При тези изводи, след като искът е установен освен по основание и по размер, то и тази искова претенция се изцяло основателна и законосъобразно е присъдена на ищеца.

При липсата на други доводи във въззивната жалба по отношение на предявените от ищеца претенции, уважени с първинстанционното решение, въззивният съд при съобразяване на правилото на чл. 269 ГПК намира, че жалбата следва да бъде преценена като неоснователна, а решението на районния съд следва да бъде изцяло потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода от спора решението на районния съд не следва да се ревизира и в частта за разноските.

За въззивното производство право на репарирание на сторените в тази фаза на процеса разноски има само въззиваемата страна. Искане за присъждането им е направено своевременно, като от представените по делото документи се установява, че страната е извършила разходи за процесуалното си представителство /платено адвокатско възнаграждение/ в размер на 1180 лева. От приложения по делото договор за правна помощ от 10.12.2021 г. се установява, че въззиваемата страна е заплатила в пълен размер посоченото възнаграждение от 1180 лева при сключването на договора, без да е посочен конкретният начин на плащане. Според Определение № 40/22.02.2017 г. по ч.гр.д. № 476/2017 г. на ВКС, I г.о. отбелязването на начина на плащане на адвокатското възнаграждение в приложения по делото договор за правна помощ не представлява задължителен реквизит на договора, предвид което и той не е относим към доказване на извършеното плащане. Ето защо на въззиваемата страна „А. - ММ“ ООД на основание чл. 78, ал. 3 ГПК се следват разноски в размер на 1180 лева за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20285597 от 30.12.2020 г., постановено по гр.д. № 55785/2019 г. по описа на СРС, ГО, 143 състав.

ОСЪЖДА „Х. И.“ ООД, ЕИК ***** – понастоящем в несъстоятелност, с предишно наименование „Е.И.“ ООД, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Студентски“, бул. „*****“, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на „А. - ММ“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „*****“, ул. „*****“, със съдебен адрес: гр. София, ж.к. „*****“, сумата от 1180 лева, представляваща разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в 1-месечен срок от връчването му на страните, при спазване на правилото на чл. 280, ал. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____